

1. Дозвіл № 6824200000-69 на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами.
2. Гаврилянчик Р.Ю. Екологія міських екосистем : навчальний посібник / Гаврилянчик Р.Ю., І.А. Шелудченко, Б.А. Шелудченко, О.В. Цуркан, А.В. Степась. – Кам'янець–Подільський : ПДАТУ, 2009. – 136 с.
3. Моніторинг атмосферного повітря : методичний посібник / Т.В.Вороніна, Р. Ю. Гаврилянчик, Б.А. Шелудченко, О.М. Бахмат, А.В. Степась, В.В. Лапчинський, Д.П. Плахтій. – Кам'янець–Подільський : ПДАТУ, 2008. – 14 с.

ЕКОЛОГІЧНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ

Синяк Л.В. – студентка 2-го курсу напряму «Екологія, охорона навколишнього середовища та збалансоване природокористування»

Керівник Каленчук Я.В. – доцент кафедри моніторингу навколишнього середовища та збалансованого природокористування ПДАТУ

Ще з дитинства батьки виховують нас. Це виховання спрямоване на формування особистості створення оптимальних умов для її фізичного, психічного та соціального розвитку. Основна мета виховання – всебічний гармонійний розвиток особистості. Це зумовлено сутністю людини як найдосконалішого витвору природи й суспільства. Проте перш за все виховання спрямоване на моральне, фізичне, естетичне і розумове. Але чомусь поряд із ними немає екологічного виховання. Хоча ми є частиною природи, її складовою. Проте, на жаль, ми забули про нашу вихованість і нищимо природу як нам того хочеться. Сучасні масштаби екологічних змін створюють реальну загрозу для життя людей, що робить украй актуальною проблему зміни ставлення людства до природи. Цій меті служить екологічне виховання.

Сучасна молодь вступає в епоху не лише бурхливого розвитку науки і техніки, а й негативних наслідків науково-технічної революції та демографічного вибуху. Дедалі більше забруднення атмосфери, гідросфери та літосфери, накопичення величезних об'ємів відходів людської діяльності при одночасному виснаженні майже всіх видів природних ресурсів призвели до розвитку екологічної кризи. Людству потрібна нова філософія життя, висока екологічна культура і свідомість. Сьогодні в усіх розвинених країнах світу екологічна культура стає невід'ємною частиною функціональної грамотності населення.

Потреба в екологічному вихованні спрямована на формування екологічної свідомості та екологічної культури. Результатом екологічного виховання людини є формування мотивів, потреб, звичок цілеспрямованої екологічної поведінки та природоохоронної діяльності, здорового способу життя.

Основою екологічного виховання студентів є екологічно зорієнтована педагогіка. Вона охоплює принцип природовідповідності, екологію соціального середовища, екологію внутрішнього світу людини, екологізацію навчання та виховання.

Екологічне виховання передбачає розкриття сутності світу природи - середовища перебування людини, яка повинна бути зацікавлена у збереженні цілісності, чистоти, гармонії в природі. Це передбачає уміння осмислювати екологічні явища, робити висновки про стан природи, розумно взаємодіяти з нею. Естетична краса природи сприяє формуванню моральних почуттів обов'язку і відповідальності за її збереження, спонукає до природоохоронної діяльності.

Поважливе ставлення до природи повинно здійснюватись ще з дитинства –в дитсадках,школах . Дитина повинна розуміти,що природу потрібно любити і шанувати як рідну матір. Проте основна роль у формуванні знань і навичок з екології досягається позашкільними навчальними закладами безпосередньо через залучення дітей до гурткової роботи еколога-натуралістичного спрямування та участі в різноманітних заходах як форми організації позашкільної освіти. Мережа гуртків екологічного спрямування має важливе значення для формування екологічного світогляду підрастаючого покоління. Однією з форм екологічної освіти студентів є створення статутів юних екологів, які, як правило, очолюють викладачі кафедр екології вищих навчальних закладів. Це сприятиме вивченню молодим поколінням об'єктів і явищ у самій природі, отриманню навичок щодо визначення видів рослин і тварин, з'ясуванню на практиці шляхів впливу людини на довкілля, видів природокористування, а головне - розширити кругозір молоді щодо сучасних дійсних природоохоронних проблем і шляхів їх розв'язання.

З метою екологічного виховання потрібно проводити студентські збори,фестивалі,масові заходи, конкурси на екологічну тематику. Власна праця над доглядом рослин і тварин, охорона природних об'єктів, водойм, парків, квітників, підвищують дівість екологічного виховання студентів, сприяють перетворенню знань в екологічні переконання.

Природа - суспільна цінність, оскільки є джерелом пізнавальних, естетичних, комунікативних потреб. Людина є частиною природи - без неї життя неможливе. То й берегти її треба як зіницю ока, всіляко охороняти, любити і шанувати. Формувати таку переконаність і готовність втілювати її в житті треба змалку. Тим більше, що проблема екології нині набрала планетарного характеру. Бездушне і безвідповідальне використання природних ресурсів грозить привести людство до світової катастрофи. Тому головне завдання екологічного виховання - виховати таку особистість, щоб природа набула для неї життєво важливого значення. Знання з екології сприяють формуванню в молоді дбайливого ставлення до природи, розвитку екологічної культури. Екологічні проблеми сучасності вимагають від системи освіти приділяти більше уваги формуванню екологічної свідомості, розуміння навколишнього світу і місця людини в ньому. Виховання екологічної культури молодого покоління допоможе відновити втрачену рівновагу і гармонію у відносинах "людина – природа".

Отже, можна зробити висновок, що необхідність посилення впливу на духовну сферу особистості, формування етичного компоненту екологічної культури є необхідною умовою екологічного виховання молоді. Подолання екологічної кризи залежить від морального вдосконалення людини, її культури і відносин із природою та іншими людьми. Якщо люди в найближчому майбутньому не навчаться дбайливо відноситися до природи, вони знищать себе. А для цього треба виховувати екологічну культуру і відповідальність.

Список використаних джерел

1. Курняк Л.Д. Екологічна культура: поняття і реальність. // Вища освіта України. - 2006.
2. Екологія міських екосистем : навчальний посібник / Гаврилянич Р.Ю., І.А. Шелудченко, Б.А. Шелудченко, О.В. Цуркан, А.В. Степась. – Кам'янець–Подільський : ПДАТУ, 2009. – 136 с.
3. Половинко Г. Шляхи підвищення ефективності екологічного виховання школярів / Г.Половинко //Красзнавство. Географія. Туризм. – 2004.
4. Дорошенко О.Л., Міжпредметні зв'язки на кафедрі агрохімії та ґрунтознавства при підготовці техніка-еколога / О.Л. Дорошенко, Ю.В. Гойсюк, Бойко О.Г, С.В. Трач. – Проблеми підготовки фахівців-аграріїв в навчальних закладах вищої та професійної освіти. – Матер. Всеукр. Наук.-метод. конференції. – Кам'янець-Подільський, 2009.– С.299-301.

АНАЛІЗ РІВНІВ ЕКОЛОГІЧНОЇ НЕБЕЗПЕКИ АВТОДОРОЖНОЇ МЕРЕЖІ

Сльоз А.М. – студентка магістратури спеціальності «Екологія та охорона навколишнього середовища»

Шелудченко Л.С. – кандидат технічних наук, асистент кафедри моніторингу навколишнього середовища та збалансованого природокористування ПДАТУ

Проаналізовано небезпеку категорій автомобільних доріг відносно категорії небезпечності підприємства.

Вступ. Для організації руху автотранспортних потоків створюється автошляхова мережа, яка вимагає відчуження певної частини території, розчленування пришляхових ландшафтів та природних екосистем тощо. Це зумовлює значну фрагментацію природно-техногенних геоекосистем. Згідно Державних будівельних норм України ДБН А.2.2-1-2003 та відповідно Постанови Кабінету Міністрів України від 14.02.2001 р. №142, автомобільні магістралі та окремі об'єкти інфраструктури автомобільних доріг віднесені до "... об'єктів, що становлять підвищену екологічну небезпеку" [1, 2].

Актуальність теми. Значним чинником впливу автотранспортних потоків на природно-техногенні геоекосистеми (ПТГЕС) є емісія забруднюючих речовин, основними з яких є діоксид та окис карбону, оксиди нітрогену, діоксид сульфору, вуглеводні, альдегіди, важкі метали тощо, які спричиняють значний вплив не лише на об'єкти навколишнього середовища, але і на здоров'я людини. Основними факторами впливу на придорожні ландшафти є: склад, інтенсивність, швидкість і прискорення руху транспортного потоку; технічний рівень та експлуатаційний стан автомобілів; обсяг і номенклатура перевезених вантажів [1].

Процеси міграції та депонування забруднюючих речовин в межах ПТГЕС зумовлені багатьма чинниками різного генезису. Зокрема, це погодно-